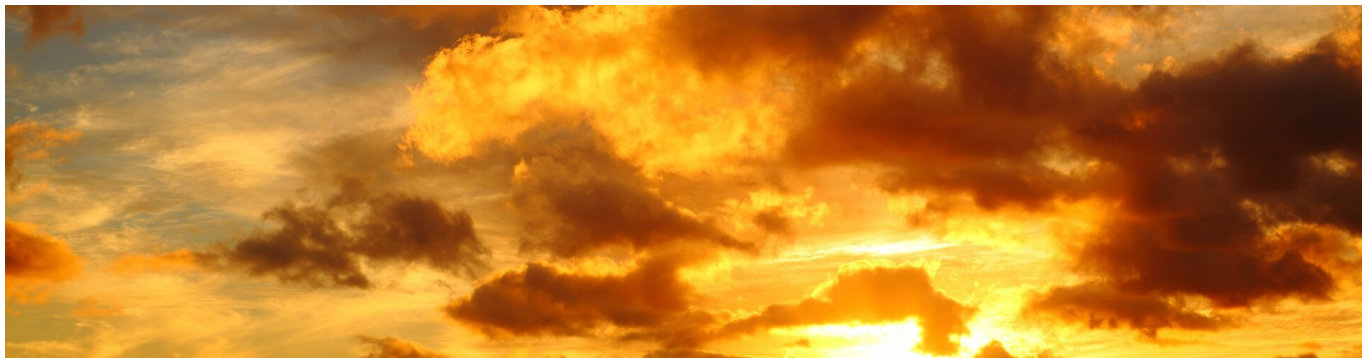

Obrazy malowane światłem i kolorem - twórczość Claude'a Moneta

- [Obrazy malowane światłem i kolorem - twórczość Claude'a Moneta](#)

Obrazy malowane światłem i kolorem - twórczość Claude'a Moneta

Ważne daty

1840-1926 lata życia Claude'a Moneta

lata 70. i 80. XIX w. okres rozwoju impresjonizmu

1858-1859 – nauka malarstwa u E. Bodina i w Académie Suisse

1862 – studia w pracowni Charlesa Gleyre'a

1869 – początek znajomości z Manetem

1870 – wyjazd do Anglii, gdzie studiuje prace Constable'a i Turnera

maj 1871 wyjazd do Zaandam w Holandii

grudzień 1871 wyprowadzka do Argenteuil

1872 – powstanie obrazu *Impresja. Wschód słońca* (wystawiony w 1874)

1883 – zakupienie posiadłości w Giverny

15 kwietnia 1874 r. pierwsza wystawa impresjonistów w paryskim atelier Nadara

Scenariusz lekcji dla nauczyciela.

Źródło: online-skills, licencja: CC0.

I. Rozwijanie zdolności rozumienia przemian w dziejach sztuki w kontekście ich uwarunkowań kulturowych, środowiskowych, epok, kierunków, stylów i tendencji w sztuce. Uczeń:

10. formułuje samodzielne, logiczne wypowiedzi argumentacyjne na temat epok, kierunków, stylów i tendencji w sztuce oraz środowisk artystycznych.

1. wykazuje się znajomością chronologii dziejów sztuki, z uwzględnieniem:

e) sztuki XIX wieku (romantyzm, realizm, akademizm, impresjonizm, postimpresjonizm, historyzm, eklektyzm i nurt inżynierski w architekturze),

2. wymienia cechy sztuki poszczególnych epok, kierunków i tendencji;

II. Zapozdawanie z najwybitniejszymi dziełami w zakresie architektury i sztuk plastycznych. Uczeń:

1. wymienia i rozpoznaje najbardziej znane dzieła sztuki różnych epok, stylów oraz kierunków sztuk plastycznych;

13. dokonuje opisu i analizy, w tym porównawczej, dzieł z uwzględnieniem ich cech formalnych:

c) w malarstwie i grafice: kompozycji, koloru, sposobów ukazania iluzji przestrzeni, kształtowania formy przez światło, w dziełach figuratywnych stopnia oddania rzeczywistości lub jej deformacji;

18. formułuje samodzielne, logiczne wypowiedzi argumentacyjne na temat dzieł sztuki.

2. wskazuje twórców najbardziej reprezentatywnych dzieł;

3. umiejscawia dzieła w czasie (wskazuje stulecie powstania dzieł sztuki dawnej, a w przypadku dzieł sztuki nowoczesnej i współczesnej datuje je z dokładnością do połowy wieku), w nielicznych przypadkach, dotyczących sztuki nowoczesnej i współczesnej, zna daty powstania dzieł lub datuje je z dokładnością jednej dekady;

5. wymienia podstawowe gatunki w dziełach sztuk plastycznych, m.in. portret (w tym autoportret, portret psychologiczny i oficjalny), pejzaż (w tym: widok, marina, pejzaż ze

sztafażem), sceny: rodzajowa, religijna, mitologiczna, historyczna (w tym batalistyczna), martwa natura, akt;

III. Zapoznanie z dorobkiem najwybitniejszych twórców dzieł architektury i sztuk plastycznych. Uczeń:

1. wymienia najistotniejszych twórców dla danego stylu lub kierunku w sztuce;
2. zna najwybitniejsze dzieła z dorobku artystycznego wybitnych przedstawicieli poszczególnych epok, kierunków i tendencji w sztuce od starożytności po czasy współczesne, z uwzględnieniem artystów schyłku XX i początku XXI wieku;
3. sytuuje twórczość artystów powszechnie uznawanych za najwybitniejszych w czasie, w którym tworzyli (z dokładnością do jednego wieku, a w przypadku twórców sztuki nowoczesnej i współczesnej – z dokładnością do połowy wieku) oraz we właściwym środowisku artystycznym;
4. łączy wybrane dzieła z ich autorami na podstawie charakterystycznych środków formalnych;
5. na podstawie przedłożonych do analizy przykładów dzieł formułuje ogólne cechy twórczości następujących twórców: Fidiasz, Poliklet, Praksyteles, Giotto, Jan van Eyck, Hieronim Bosch, Masaccio, Sandro Botticelli, Leonardo da Vinci, Michał Anioł, Andrea Mantegna, Piero della Francesca, Rafael Santi, Giorgione, Tycjan, Jacopo Tintoretto, Pieter Bruegel Starszy, Albrecht Dürer, Hans Holbein Młodszy, Donatello, Filippo Brunelleschi, Andrea Palladio, El Greco, Caravaggio, Gianlorenzo Bernini, Francesco Borromini, Diego Velázquez, Bartolomé Esteban Murillo, Georges de la Tour, Nicolas Poussin, Claude Lorrain, Peter Rubens, Anton van Dyck, Frans Hals, Rembrandt van Rijn, Jan Vermeer van Delft, Antoine Watteau, Jacques Louis David, Jean Auguste Dominique Ingres, Antonio Canova, Berthel Thorvaldsen, Francisco Goya, Eugène Delacroix, Caspar David Friedrich, William Turner, John Constable, Gustave Courbet, Jean François Millet, Eduard Manet, Claude Monet, Edgar Degas, August Renoir, Georges Seurat, Vincent van Gogh, Paul Gauguin, Paul Cézanne, Henri de Toulouse-Lautrec, August Rodin, Gustaw Klimt, Alfons Mucha, Antonio Gaudí, Edward Munch, Henri Matisse, Pablo Picasso, Umberto Boccioni, Wasyl Kandinsky, Piet Mondrian, Kazimierz Malewicz, Marcel Duchamp, Giorgio de Chirico, Salvador Dalí, René Magritte, Marc Chagall, Amadeo Modigliani, Jackson Pollock, Andy Warhol, Roy Lichtenstein, Claes Oldenburg, Francis Bacon, Yves Klein, Niki de Saint Phalle, Christo, Duane Hanson, Victor Vasarely, Alberto Giacometti, Constantin Brancusi, Henry Moore, Le Corbusier, Frank Lloyd Wright, oraz artystów polskich i działających w Polsce (m.in. takich jak: Wit Stwosz, Bartłomiej Berrecci, Tylman z Gameren, Dominik Merlini, Bernardo Belotto, Marcell Bacciarelli,

Piotr Aigner, Piotr Michałowski, Artur Grottger, Henryk Rodakowski, Jan Matejko, Józef Chełmoński, Maksymilian i Aleksander Gierymscy, Józef Brandt, Olga Boznańska, Józef Pankiewicz, Władysław Podkowiński, Jan Stanisławski, Leon Wyczółkowski, Henryk Siemiradzki, Xawery Dunikowski, Stanisław Wyspiański, Józef Mehoffer, Jacek Malczewski, Witold Wojtkiewicz, Witkacy, Leon Chwistek i inni przedstawiciele grupy formistów, przedstawiciele grupy Rytm, kapistów i grupy „a.r.”, Tadeusz Makowski, Andrzej Wróblewski, Tadeusz Kantor, Jerzy Nowosielski, Alina Szapocznikow, Władysław Hasior, Roman Opałka, Magdalena Abakanowicz);

7. w przypadku słynnych artystów, takich jak np. Michał Anioł, Tycjan, Rembrandt, Renoir, van Gogh, Picasso – porównuje dzieła powstałe w różnych fazach ich twórczości;

8. formułuje samodzielne, logiczne wypowiedzi argumentacyjne na temat twórczości wybitnych artystów.

IV. Kształcenie w zakresie rozumienia i stosowania terminów i pojęć związanych z dziełami sztuki, ich strukturą i formą, tematyką oraz techniką wykonania. Uczeń:

2. zna terminologię związaną z opisem formy i treści dzieła malarskiego, rzeźbiarskiego i graficznego, w tym m.in. nazwy formuł ikonograficznych, słownictwo niezbędne do opisu kompozycji, kolorystyki, relacji przestrzennych i faktury dzieła;

6. właściwie stosuje terminy dotyczące opisu treści i formy dzieł sztuk plastycznych;

7. rozpoznaje i nazywa technikę artystyczną zastosowaną przy wykonywaniu dzieła;

V. Zapoznanie ze zbiorami najważniejszych muzeów i kolekcji dzieł sztuki na świecie i w Polsce, a także z funkcją mecenatu artystycznego oraz jego wpływem na kształt dzieła sztuki. Uczeń:

3. łączy dzieło z muzeum lub miejscem (kościół, pałace, galerie), w którym się ono znajduje.

Nauczysz się

określać cechy stylu impresjonistycznego w obrazach Claude'a Moneta;

wskazywać miejsca pobytu Claude'a Moneta;

charakteryzować twórczość w poszczególnych okresach życia artysty;

| przyporządkowywać dzieła do miejsc, w których się znajdują.

Zanim narodził się impresjonizm... rozwój artystyczny Claude'a Moneta

Claude Monet urodził się w 1840 roku w Paryżu, lecz dzieciństwo spędził w Hawrze, gdzie jego ojciec miał sklep korzenny. Już jako dziecko przejawiał wielki talent – pierwsze prace sprzedawał mając zaledwie czternaście lat. Malował karykatury, które sprzedawał za 20 franków, a jako szesnastolatek brał udział w pierwszej wystawie w Rouen. Niektóre jego wczesne prace zostały nawet przyjęte na Salon – prestiżową paryską wystawę. W tym czasie poznał Eugeniusza Boudina, artystę, który wprowadził Moneta w tajniki techniki olejnej oraz uczył go malowania *En plein air* (na wolnym powietrzu). Dzięki niemu młody Claude namalował pierwsze pejzaże. W wieku lat 16 Monet udał się do Paryża i dzięki ciotce Marie-Jeanne Lecadre, która pokrywała opłaty za naukę, uczył się w Académie Suisse. Tam poznał Pissarra. Często bywał w restauracji Brasserie des Martyres, gdzie stołował się Gustave Courbet. W kawiarni Guerbois widywał Augusta Renoira, Alfreda Sisley'a i przede wszystkim Edouarda Maneta.

“ Studia pejzażu nadmorskiego wykonane przez Moneta w Honfleur zostały przyjęte na Salon 1865. W tymże roku powstała wielka kompozycja figuralna Śniadanie na trawie — trawestacja sławnego już obrazu E. Maneta. Podobna praca, Kobiety w ogrodzie, zgłoszona na Salon 1867, została odrzucona przez jury. Po tym doświadczeniu Monet zajął się niemal wyłącznie malarstwem pejzażowym.

Źródło: <https://encyklopedia.pwn.pl/haslo/Monet-Claude;3942967.html> (dostęp z dnia 31.03.2018)

1. Do obrazu pozowała Monetowi Camille, jego towarzyszka.
2. Do namalowania strojów artysta korzystał z ilustracji z gazet.
3. Postacie wydają się słabo zintegrowane ze sceną, a kobieta po prawej sprawia wrażenie niematerialnego unoszenia się nad ziemią.
4. Sposób oddania światła i jego roli zapowiada impresjonizm.

Claude Monet, „Kobiety w ogrodzie”, 1866-1867, Musée d’Orsay, Paryż, Francja, [wikimedia.org](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Monet_-_Women_in_the_Garden.jpg), CC By 3.0

***Impresja. Wschód słońca* - narodziny impresjonizmu**

W 1870 roku, krótko po ślubie z Camille Doncieux, Monet, razem z Boudinem wyjechał do Anglii, gdzie zafascynował się malarstwem Williama Turnera i Johna Constable’a, następnie udał się do Holandii. W grudniu 1871 roku zakupił posiadłość i zamieszkał w Argenteuil. Właśnie tu skryształizował się styl malarski Moneta. Coraz bardziej rozjaśniał paletę barwną, w jego obrazach widoczna była zależność koloru od światła. Swoje fascynacje wodą i odbijającym się w niej słońcem mógł realizować, malując na wodzie dzięki zakupionej łódce, z której uczynił własne [atelier](#).

Claude Monet, „Regaty w Argenteuil”, 1872, Musée d’Orsay, Paryż, Francja, [arsmundi.com](https://www.arsmundi.com/en/claude-monet-regatta-argenteuil.html), CC BY 3.0

W 1872 roku Monet namalował obraz, który wystawił dwa lata później (1874) na pierwszej zbiorowej wystawie w pracowni fotografa Nadara, zorganizowanej przez młodych artystów odrzuconych przez Salon Paryski. Pejzaż ukazujący port w Hawrze o wschodzie słońca

początkowo miał nosić tytuł *Widok w Hawrze* został określony przez krytyka Charlesa Leroya w czasopiśmie „Charivari” jako impresja. Od dzieła Moneta został zaczerpnięty termin **impresjonizm**. Sam artysta w liście napisanym przed śmiercią (1926) pisał: *Zawsze nie cierpiałem wszelkich teorii. Moim celem było malowanie zawsze wprost z natury i starałem się oddać moje wrażenia odebrane od najbardziej ulotnych efektów, i trapi mnie, że dałem początek nazwy grupie, w której większość nie była wcale impresjonistami.* (Maria Rzepińska, HISTORIA KOLORU. w *dziejach malarstwa europejskiego*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 1983, s. 484).

Claude Monet, „Impresja, wschód słońca”, 1872, Musée Marmottan Monet, Francja, [wikimedia.org](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Impression_Sunrise.jpg), domena publiczna

“ Żaden chyba prąd malarski nie doczekał się tylu inwektyw, co impresjonizm. Był to pierwszy protest artystów przeciwko sztuce oficjalnej, ustalonej, a zarazem prąd, który stanowił ostatnie ogniwo długiej europejskiej tradycji malarstwa opartego na badaniu natury, na interpretacji jej fenomenów.

Żadne inne malarstwo poza europejskim nie wprowadziło w orbitę swych poszukiwań problemu światła, cienia i przestrzeni opartej o obiektywną perspektywę. Wszystkie te problemy egzystują jeszcze w malarstwie impresjonistów, ale ujęte w sposób nowy i radykalny. Ta śmiałość interpretacji sprawia, że impresjonizm można istotnie nazwać „malarską rewolucją”, choć punkt wyjścia był taki sam jak w renesansie: badanie otaczającego nas widzialnego świata.

Doniosłość kolorystycznej rewolucji impresjonistów można porównać tylko z doniosłością wprowadzenia perspektywy naukowej przez malarzy renesansu; Można się zastanowić nad faktem, dlaczego perspektywa renesansowa została przyjęta tak pozytywnie jako udoskonalenie i odkrycie naukowe, a odkrycie barw pleneru przez impresjonistów budziło tak gwałtowne sprzeciwy. Ale rozważania tych przyczyn zaprowadziłyby nas za daleko. Powtórzmy, że rewelacja i rewolucja impresjonistów dotyczyły przede wszystkim zjawisk świetlno-barwnych. Początkowo gwałtownie krytykowana, okazała się tak doniosła, że począwszy od impresjonizmu ideologie malarskie aż do połowy naszego wieku obracały się niemal wyłącznie wokół spekulacji kolorystycznych. Rozpoczęła się wielka

emancypacja chromatyki, sukcesy koloru na skalę dotychczas nie spotykaną.

Maria Rzepińska, HISTORIA KOLORU w *dziejach malarstwa europejskiego*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 1983, s. 482

W 1877 roku Monet osiedlił się w rejonie Nouvelle Athènes i poprosił o pozwolenie na malowanie dworca Saint-Lazare. Było to idealne miejsce dla artysty szukającego zmieniających się efektów światła, ruchu, chmur pary i motywu jak najbardziej nowoczesnego. Monet wykonał 12 obrazów dworca o różnych punktach widzenia. Niektóre z nich były zestawieniem plam o prawie abstrakcyjnej formie. Obraz przedstawia pociągi na dworcu i wznoszące się nad nimi obłoki pary. Kontrast między lekkością pary a masą maszyn, w połączeniu z atmosferą tajemniczości związaną z podróżami i ciągłym ruchem panującym na dworcu był tym, co w największym stopniu fascynowało twórców w tamtym czasie.

1. Artysta nad efektem mgły pracował obserwując kłęby pary i dymu wypuszczane przez lokomotywy.
2. Próbował uchwycić gęstość, głębię, formę i kolor powietrza wstępnie na szkicach.
3. Wrażliwość ulotnej chwili pary oddanej za pomocą nakładających się plam zespala się z architekturą w tle.

Claude Monet, „Dworzec Saint-Lazare”, 1872, Fogg Art Museum, Cambridge, Stany Zjednoczone, [wikimedia.org](https://www.wikimedia.org/), CC By 3.0

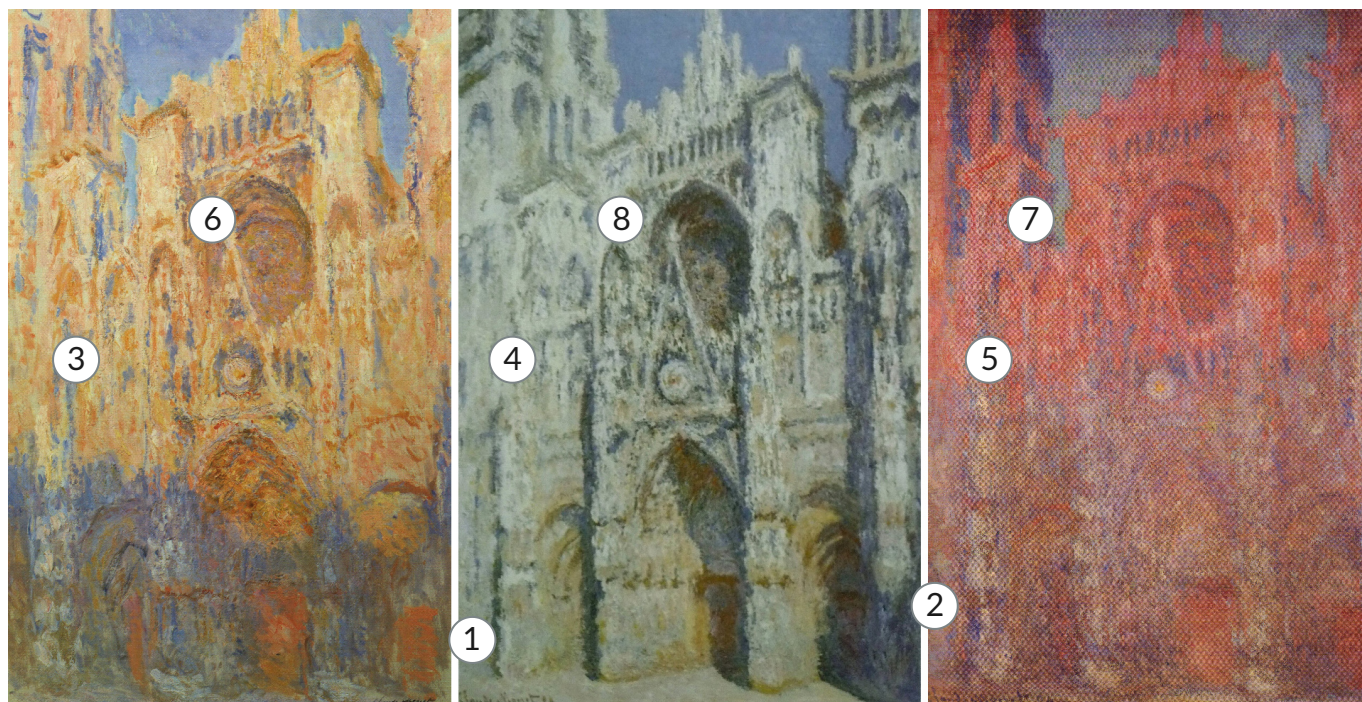
Malarskie cykle

Monet najchętniej malował pejzaże, skupiając się na efektach światła padającego na różne obiekty. W jego twórczości pojawiają się sceny ogrodowe, pejzaże morskie, widoki miejskie. Każdy malowany w innych warunkach atmosferycznych (przy mgle, w deszczu, przy niezwyklej świetlistości). Jednak wpływ światła na kolor oddają cykle malarskie, przedstawiające obiekty o różnych porach dnia i roku, o świecie, w południe i popołudniu. Najśłynniejszym cyklem jest *Katedra w Rouen*. Składa się na niego 20 obrazów, których głównym tematem nie jest sama architektura, a zjawiska optyczne wywołane na jej [fasadzie](#) przez światło. Monet obserwował budowlę o różnych porach roku i dnia, aby uchwycić zmiany wywołane na jej fasadzie.

“ Wyeliminowane zostały wszystkie walory taktylne, osłabione zostało radykalnie działanie perspektywy zbieżnej i wszelka panoramiczność. Cykl ten to niejako pogładowy wykład filozofii impresjonizmu w jej najczystszej, najdoskonalszej postaci. Masyw potężnej fasady katedry został zamieniony w drganie światła i barwy; zatracona została różnica pomiędzy materialnością kamiennego korpusu a otaczającą go atmosferą i tłem nieba. To, co dotykalne, konkretne zostało zrównane z tym, co niematerialne i przejrzyste, tkanka dotknięć pędzla różnicujących napięcia chromatyczne wypełniła szczelnie całe płótno. Zniknęło poczucie masy, ciężaru, głębi — zostały tylko jakości fenomenalne światła i koloru. Jakości te przy tym zostały jakby uwolnione od substratu przedmiotów, choć związek pomiędzy nimi a przedmiotami nie został zerwany, lecz tylko rozluźniony”. Sam artysta do końca życia twierdził, że jego jedynym programem była absolutna wierność wrażeniom wzrokowym odebranych od natury. (...) Pisał z Włoch do marszanda Durand-Ruelao swoich obrazach: „Podniosą może trochę krzyku nieprzyjaciele błękitu i różu, gdyż to jest właśnie ten blask, ta feeria świetlna, którą usiłuję oddać, ci zaś, co nie widzieli tego kraju, okrzykną to — jestem pewien — za nieprawdopodobne, chociaż ja jeszcze nie dałem całej prawdziwej siły właściwego tonu; wszystko jest tam jak gardło gołębia i jak płomień ponczu”. Ale jeśli patrzymy na ciąg chronologiczny obrazów Moneta poprzez twórczość dojrzałą do późnej starości, niepodobna nie dostrzec, że czynnik transpozycyjny bierze górę nad czynnikiem mimetycznym, że obrazy Moneta stają się coraz bardziej

samodzielnym zjawiskiem kolorystycznym. Nieustanna wymiana tonów ciepłych i zimnych staje się olśniewającą zonglerką, mieniającą się grą barw.

Źródło: Maria Rzepińska, *Historia koloru w dziejach malarstwa europejskiego*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 1983, s. 497

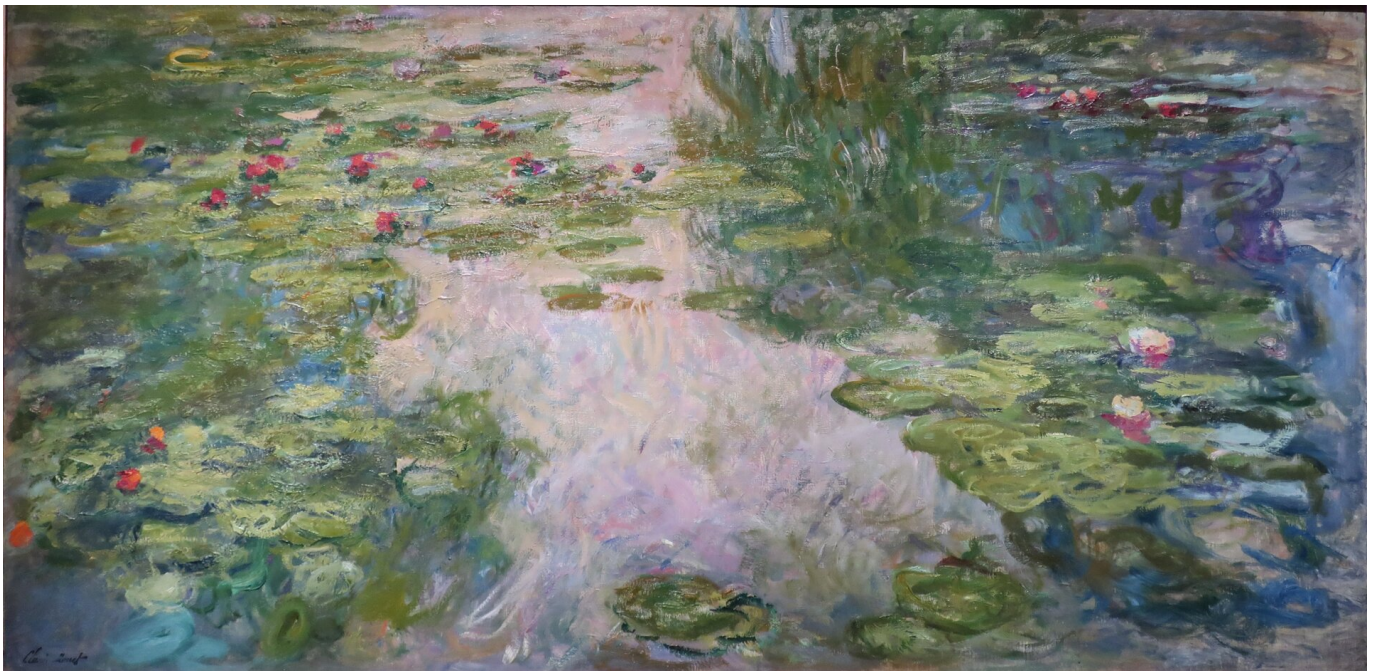
1. Wszystkie katedry malowane są czystymi barwami i techniką oparta na tzw. mieszanii optycznym, które polega na nakładaniu farby drobnymi punktami czystych kolorów na płótno – blisko siebie, tak że z pewnej odległości ulegają w oku widza zlanii w jedną plamę wypadkowego tona.
2. W zależności od pory dnia i pogody zatracona zostaje materialność kamienia, zatarte są szczegóły, kontury, nie jest ważne jaki kształt całości ma malowany obiekt.
3. Powierzchnia płótna jest rozmigotana, drga, pulsuje. Jest to wrażenie wzrokowe ulotnej chwili czy raczej rejestracji nieustannego ruchu, płynności, zmienności zjawisk –światło-barwnych.
4. Światło jest naturalne, słoneczne, padające pod różnym kątem, oświetlające z różną siłą – ze względu na porę dnia, roku i pogodę.
5. Barwę traktuje się relatywnie jako zjawisko natury zmieniające swój wygląd w zależności od światła.
6. Zamiana barwy w świetle i w cieniu polega głównie na zmianie temperatury (ciepłe zimne) nie od walorów.

7. Krawędzie przedmiotów są zatarte, często zlewają się ze sobą.

8. Przestrzeń jest spłycona, występuje niewielkie zainteresowanie perspektywą zbieżną.

Od lewej: Claude Monet, „Katedra w Rouen”, fasada (zachód słońca), harmonie w kolorze złotym i niebieskim, 1892–1894, Musée Marmottan Monet, Paryż, Francja, [wikimedia.org](https://www.wikimedia.org), domena publiczna; Claude Monet, „Katedra w Rouen”, poranne słońce; niebieska harmonia, 1892–1893 Musée d'Orsay, Paryż, Francja, [wikimedia.org](https://www.wikimedia.org), domena publiczna; Claude Monet, „Katedra w Rouen”, fasada 1, 1892–1894, Muzeum Sztuki Pola, Hakone, Japonia, domena publiczna

W Giverny Monet założył dwa ogrody – kwiatowy i wodny, które stały się źródłem inspiracji obrazów, zwłaszcza stawy z nenufarami, które malował od 1899 roku. Pierwsze obrazy z Nenufarami mienią się kolorami, połyskują światłem. Otoczone krzewami, zwisającymi gałęziami wierzb, z drewnianym mostkiem nad wodą, tworzą ciągle przemiany natury, rejestrowanej o różnych porach roku, dnia, w zmiennym oświetleniu, o świcie, w południe, o zmroku. W późniejszych dziełach, w miarę postępującej u Moneta choroby wzroku, obrazy tracą na wyrazistości, przypominają abstrakcyjne formy.

Claude Monet, „Lilie wodne”, 1917–1919, Honolulu Museum of Art, [wikimedia.org](https://www.wikimedia.org), domena publiczna

Claude Monet, „Lilie wodne”, 1922, Toledo Museum of Art, Ohio, Stany Zjednoczone, [wikimedia.org](https://www.wikimedia.org/), domena publiczna

“ W malarstwie Moneta jest szczególnie wyraźna i ewidentna rosnąca stopniowo dążność do zastąpienia dawnego chiaroscuro przez różnice wyłącznie chromatyczne. Wszelka modulacja odbywa się w ramach od koloru pełnego poprzez stopnie rozjaśnienia bielą, nigdy zaś od koloru pełnego do ciemności poprzez stopnie przyciemnienia czernią. Na malarstwie Moneta można prześledzić w sposób najbardziej przykładowy założenia i ewolucję impresjonizmu.

(...) jeśli patrzymy na ciąg chronologiczny obrazów Moneta poprzez twórczość dojrzałą do późnej starości, niepodobna nie dostrzec, że czynnik transpozycyjny bierze górę nad czynnikiem mimetycznym, że obrazy Moneta stają się coraz bardziej samodzielny zjawiskiem kolorystycznym. Nieustanna wymiana tonów ciepłych i zimnych staje się olśniewającą żonglerką, mieniącą się grą barw.

Maria Rzepińska, *HISTORIA KOLORU. w dziejach malarstwa europejskiego*, Wydawnictwo Literackie, Kraków 1983, s.491, 497

Ćwiczenie 1

Ułóż wydarzenia z życia Moneta zgodnie z chronologią.

wyjazd do Anglii, gdzie studiuje prace Constable i Turnera

powstanie obrazu Impresja. Wschód słońca

wyprowadzka do Argenteuil

pierwsza wystawa impresjonistów w paryskim atelier Nadara

zakupienie posiadłości w Giverny

nauka malarstwa u E. Bodina i w Académie Suisse

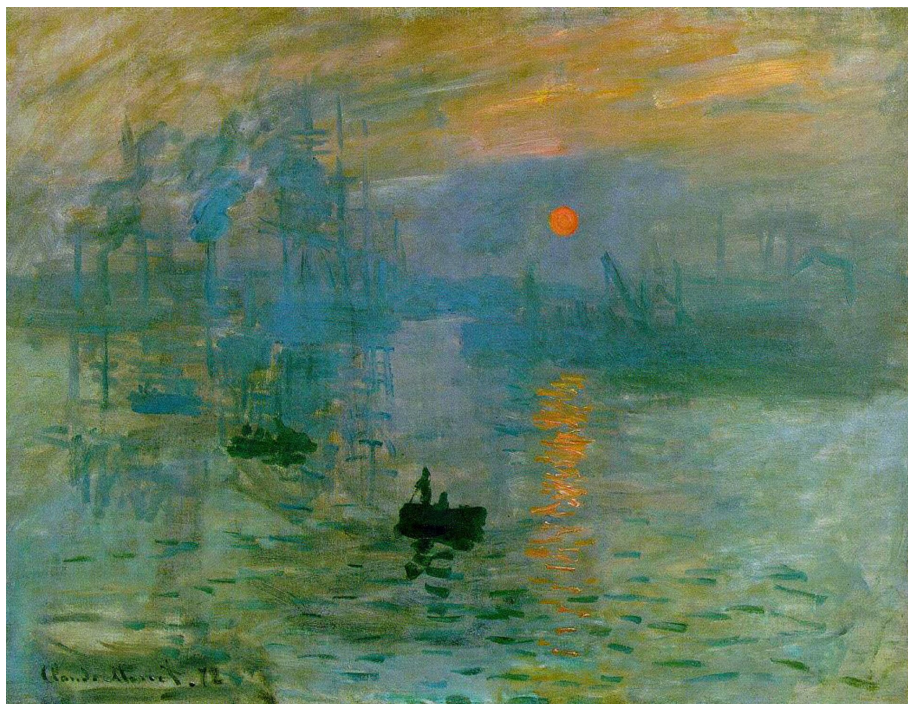

studia w pracowni Charlesa Gleyre'a

Ćwiczenie 2

Uzupełnij informacje o obrazie.

Tytuł dzieła:

Data powstania dzieła:

Data wystawienia:

Inna wersja zadania

Ćwiczenie 3

Rozpoznaj tytuły dzieł.

.....

.....

Ćwiczenie 4

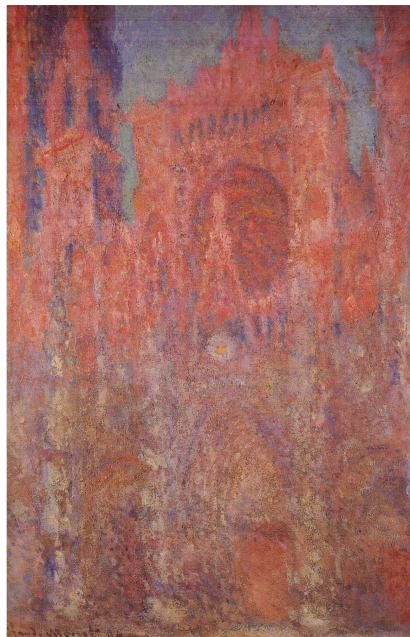
Podaj nazwę miejscowości pojawiającej się w tytule obrazu.

.....

Ćwiczenie 5

Gdzie znajduje się katedra uwieczniona na poniższym obrazie.

.....

Ćwiczenie 6

Jakie kwiaty namalował Monet na poniższym obrazie?

.....

Ćwiczenie 7

Uzupełnij dane na temat pierwszej wystawy impresjonistów.

Data: kwietnia

Miejsce: pracownia fotograficzna, należąca do .

Słownik pojęć

Atelier

pracownia artysty (malarza, rzeźbiarza, fotografa itp.) z odpowiednim oświetleniem naturalnym i sztucznym oraz wyposażeniem zgodnym z rodzajem twórczości artystycznej.

Fasada

elewacja budynku, w której przeważnie znajduje się główne wejście, odróżniająca się od pozostałych bogatszą kompozycją architektoniczną i dekoracją.

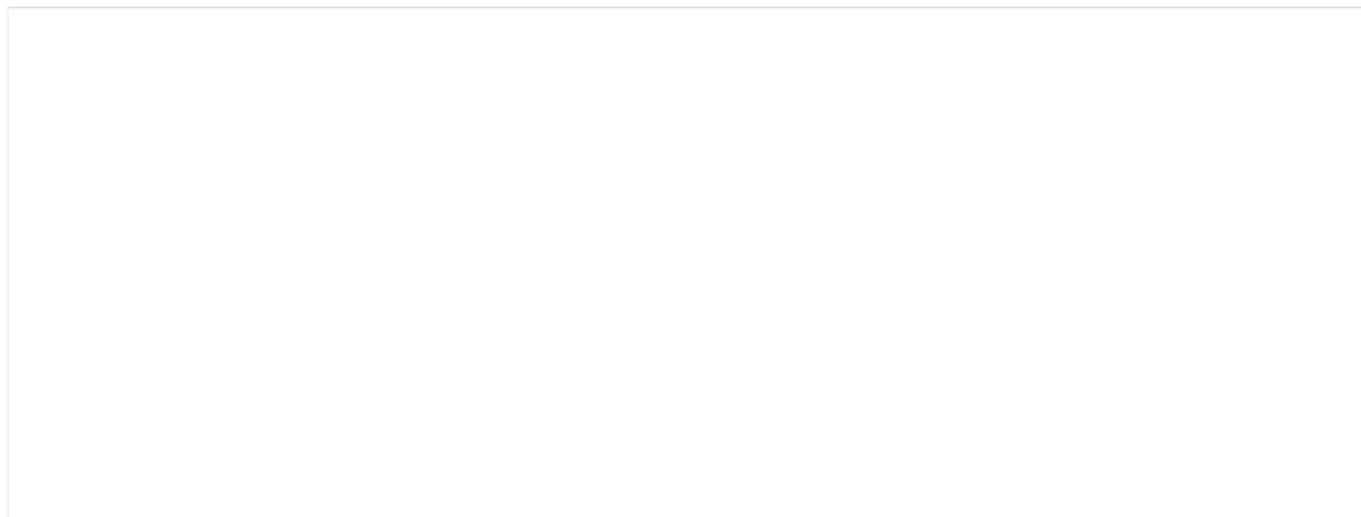
Impresjonizm

(fr. impressionisme, łac. impressio odbicie, wrażenie kierunek w sztuce, przede wszystkim w malarstwie, rozwijający się głównie we Francji w latach 70. i 80. XIX w

Słownik pojęć został opracowany na podstawie:

encyklopedia.pwn.pl

Galeria dzieł sztuki

Claude Monet, „Kobiety w ogrodzie”, 1866-1867, Musée d'Orsay, Paryż, Francja, [wikimedia.org](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Monet_Women_in_the_Garden.jpg), CC BY 3.0

Bibliografia

Maria Rzepińska, HISTORIA KOLORU. w dziejach malarstwa europejskiego, Wydawnictwo Literackie, Kraków 1983.

Wielcy Malarze ich życie, inspiracje i dzieło, Claude Monet, Nr 2.

Stefano Zuffi, Hanna Borkowska (tłumaczenie): *Monet*. Warszawa: HPS, 2006.